

Unitat o no unitat?

written by Cristina Farran | 4 de febrer de 2019

Els assistents al Congrés Constituent de la Crida Nacional per la República, que va tenir lloc dissabte 26 de gener, van fer una crida a la unitat que no va tenir res d'espontània, ja que els cartells que brandaven els assistents amb la paraula Unitat! s'havien d'haver preparat amb antelació.

Arran d'aquesta performance, el candidat de la llista sorgida de les Primàries de Barcelona, Jordi Graupera, va fer uns tuits per explicar per què no s'afegeixen a aquesta unitat, ja que ell era un dels interpel·lats. Potser perquè la seva resposta a Twitter no va ser gaire ben rebuda a la xarxa, va fer [un vídeo en què n'explica més detalladament els motius](#).

Jordi Graupera explica en aquest vídeo que ell creu que aquesta crida a la unitat no és autèntica perquè en realitat ERC i PDeCAT tenen estratègies divergents, i no els mou les ganes de col·laborar sinó les ganes de competir, de fer-se amb l'hegemonia. Això també explica perquè va passar el que tots sabem l'octubre del 2017: abans, durant i després del referèndum, cadascú lluitava per quedar-se un tros del pastís del poder. Per aquest motiu ni les converses ni les preparacions no anaven encaminades a aplicar el mandat del primer d'octubre.

Es percep que hi ha una demanda d'unitat des del carrer, i de fet això és el que motiva fer un procés de primàries obertes, que tots els que volen la independència puguin anar junts sense perdre la llibertat de cadascú, cosa que sí que passa quan aquesta unitat la gestiona un partit.

Ara bé, el fet que el PDeCAT la demani, sembla que sigui per atribuir als altres la culpa de no tenir aquesta unió. També sembla que busqui fer-ne un ús electoral, els votants que innocentment volen unitat molt probablement sentiran més

proximitat per aquells que la demanen constantment.

Aquesta unitat de despatxos, segueix dient el vídeo, és el que les Primàries vol superar, amb unes primàries obertes s'aconsegueix una unitat que concentra la força però no anul·la el pensament crític i la dissidència, en definitiva, permet que cadascú conservi la pròpia personalitat i l'espai ideològic perquè són els votants els que trien l'ordre, les idees que han de prevaldre, etc. És per això, diu Graupera, que els grans partits no han volgut participar en les Primàries, en realitat volen una unitat falsa que no s'acompanya de la necessària participació de la gent, del respecte entre tots i de deixar que la gent prengui les decisions.

Aquesta és també la falsa unitat que hi va haver el 2015, quan en realitat no tenien intenció de col·laborar uns amb els altres, sinó de competir. Mentrestant, a la gent se li deixa la part del folklore, del mer simbolisme i les manifestacions.

La proposta d'unitat que proposa Graupera i el seu equip parteix de la creença que sí que existeix una unitat de base possible, i fins i tot una unitat de partit, a condició que "entrem en una conversa adulta, i se li permeti a la gent escoltar les discrepàncies i decidir sobre aquestes discrepàncies", llavors és quan es troben les millors solucions, perquè és quan pots tenir una actitud més imaginativa, oberta i creativa, que ens fa més forts i lliures.

Amb aquest sistema participatiu i obert s'aconsegueix desprecintar el sistema de partits que ha normalitzat la mentida i no porta enlloc.

La proposta de Graupera i el seu equip està oberta a tothom, la van obrir a la negociació, van posar-hi uns terminis i van permetre que tothom hi entrés a negociar i parlar. Però els partits no van acceptar entrar-hi (evidentment, estan en el seu dret), però ara, els que han estat triats en aquestes

primàries tenen l'obligació de complir la paraula que han donat als electors que hi han participat, i que a més han estat les primàries més participatives de la capital del país.

Quan passin les eleccions, diu Graupera, "seurem a negociar, amb el pes de cadascú, amb pluralitat i llibertat per poder dir les coses en lloc de seure en un despatx tancat i forçar a la gent a acceptar condicions pensades per defensar interessos concrets i no per defensar unes idees".

Això és el que Graupera i el seu equip ofereixen a la ciutat de Barcelona i a tots els municipis on la gent s'estan organitzant per poder fer unes primàries. En definitiva és això el que es busca, "relligar el nostre sentit de llibertat des de les coses més petites fins a les coses més grans".

En resum, les crides a la unitat cauen en sac foradat perquè, en primer lloc, Graupera i el seu equip tenen un compromís amb la gent; en segon lloc, perquè en realitat els partits no busquen cap unitat sinó sols pagar un preu electoral, i en tercer lloc, perquè "busquen la mena de relacions polítiques que només serveixen per intercanviar interessos a porta tancada dins d'un casino que ja no és el nostre".

Acaba dient "La unitat que busquem és la unitat de la base, que respecta la gent i les seves opinions, per tant aquí és on ens trobareu".

Esperem que de mica en mica la gent s'adoni de la diferència entre ser lleial a un partit, fins i tot quan defensa idees que són contràries a la pròpia ideologia, i ser lleial a un mateix; entre haver de fer favors per estar en un lloc a les llistes, i haver de respondre a aquells que t'han votat, que és, al capdavall, a qui has de retre comptes.